

РЕШЕНИЕ

№ 4284

гр. София, 04.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 04.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **3597** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК.

[фирма], [населено място] представлявано от заместник председателя на Съвета на директорите оспорва задължителни предписания изх. № 94В-315-1/05.03.2010г. на контролен орган - гл. финансов ревизор при СУСО – НОИ, потвърдени с решение № 138/23.04.2010г. на директора на СУСО – НОИ с искане за обявяването им за нищожни. В случай, че съдът приеме, че оспореният индивидуален административен акт е действителен се поддържа искане за неговата отмяна като незаконосъобразен.

Изложените в жалбата съображения за незаконосъобразност на обжалваните задължителни предписания, систематизирани се свеждат до следното: неспазване на установената от закона форма на акта; съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон.

По отношение нарушенията на формата на акта жалбоподателят твърди, че актът не съдържа конкретни и ясни предписания относно размера на осигурителния доход, който контролният орган счита, че следва да бъде отразен в декларацията обр.1 с код „К” за лицето В. К.. Не е конкретизиран помесечно и осигурителният доход, който ответникът е приел, че съответства на изплатеното трудово възнаграждение и който следва да бъде отразен в издаденото УП за В. К.. На това основание жалбоподателят счита, че непосочването на конкретните месечни суми, които следва да се отразят при подаването на декларация обр.1 и издаването на УП – 2 представлява съществено нарушение на изискванията на чл. 59, ал.2, т.5 от АПК до степен, която обуславя нищожност на оспорения акт поради липса на разбираемо изразена воля.

Наред с горното се твърди, че задължителните предписания са издадени, без да е извършена проверка в [фирма] – съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като е довело до неистинност на фактите, които контролният орган е приел за установени.

Според жалбоподателя предписанията противоречат и на материалния закон - на изискванията на чл.6, ал.3 и чл. 7, ал.1 и ал.2 от КСО, на чл.3, ал.1, т.1 от Наредбата № Н-8 на МФ от 29.12.2005г. за подаване на данни за регистъра на осигурените лица и чл.5, ал 7 от КСО за издаване на удостоверение за осигурителен доход – УП -2, според които е от значение, изплатеното възнаграждение. В тази връзка се посочва, че подадената от дружеството – работодател и осигурител информация за размера на трудовото възнаграждение съответства на действително изплатеното такова на В. К., което е в частичен размер. Твърди се, че дружеството не е извършвало нови допълнителни плащания на трудово възнаграждение, като ответникът в мотивите на издадения акт неправилно се позовава на влязло в сила съдебно решение на СРС от 20.12.2006г. и решение на СГС от 01.10.2008г., с които е отхвърлен иск с правно основание чл. 128 от КТ. В тази връзка се посочва, че мотивите на съдебното решение не се ползват със сила на пресъдено нещо, а заключението на вещи лица в приключилото съдебно производство няма доказателствена сила извън съдебния процес.

В жалбата се твърди още, че в хода на административното производство не е извършена проверка сумите, от два безкасови превода по банковата сметка на В. К. на какво основание са постъпили. Жалбоподателят счита, че противоречието на задължителните предписания с материалния закон обоснова тяхната нищожност.

Подробни съображения, основани на събраните в съдебното производство доказателства се развиват в представената от процесуалния представител на жалбоподателя писмена защита. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът - контролен орган /гл. финансов ревизор/ при СУСО – НОИ, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по подробни съображения, изложени в писмено становище от 11.07.2011г. Систематизирани доводите на административния орган за неоснователност на жалбата се свеждат до следното: оспорените задължителни предписания са издадени от контролен орган с материална компетентност по смисъла на чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, при спазване на изискванията за форма и съдържание на акта по чл. 59 от АПК, на административната процедура и материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 3 от АПК. С оглед спазването на преклузивния срок за оспорване на акта, съдът съобрази, че задължителните предписания са връчени на [фирма] на 09.03.2010г. и са обжалвани по административен ред с жалба, подадена на 22.03.2010 до главния директор на СУСО – НОИ. С решение № 138/23.04.2010г. жалбата е отхвърлена. Актът на горестоящия орган е връчен на дружеството на 27.04.2010г. срещу подпис на Е. Д., поради което жалбата до съда от 10.05.2010г. се явява подадена в срока по чл. 149, ал. 3 от АПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Административното производство по отношение на [фирма] е образувано със заповед № П-3361/29.12.2009г. на директора на Дирекция ПКП при СУСО – НОИ, с която е наредено извършването на проверка на дружеството в качеството му на осигурител. Проверката е възложена по повод заявление вх. № 94В-315-1/30.11.2009г. на В. Х. К. органите на НОИ да предприемат необходимото, осигурителят да представи данни за пълния размер на осигурителния ѝ доход във връзка с наличието на влезли в сила съдебни актове, с които заведения от нея осъдителен иск с правно основание чл. 128, ал.2 от КТ е отхвърлен като неоснователен поради изплащане на трудовото ѝ възнаграждение в пълен размер.

Със заповед № П-3361/15.12.2009г. на директора на Дирекция Администрация ПКП при СУСО срокът за извършване на проверката е удължен до 29.01.2010г. И двете заповеди са връчени на дружеството – жалбоподател чрез Ел. Д. съответно на 21.12.2009г. и 29.12.2009г.

В хода на административното производство са събрани като доказателства решение № 149/20.12.2006г. на СРС 73 – ти състав постановено по гр.д. № 1915/2005г. влязло в сила на 20.07.2009г. решение № 211/01.10.2008г. на СГС VI-A въззивен състав по гр.д. № 1817/2007г. и определение № 816/20.07.2009г. на ВСК VI ГО по гр.д. № 595/2009г., допълнително заключение на ССЕ пред СГС, VI-A отд. От съдебните актове се установява, че между В. К. и дружеството – жалбоподател се е развил и приключил трудово правен спор с предмет осъдителен иск с правно основание чл. 128, ал.2 от КТ за заплащане на трудово възнаграждение в размер на 1 296 лева за периода 01.01.2003г. – 14.11.2003г. В същото производство [фирма] е предявил против В. К. насрещен иск с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 1 181.92 лева, получени без основание.

Съдебното производство по КТ е приключило с влезли на 20.07.2009г. съдебни актове, по силата на които предявеният от В. К. против [фирма] иск с правно основание чл. 128 от КТ е отхвърлен като неоснователен, поради това, че претендираното от нея трудово възнаграждение е изплатено изцяло чрез два безкасови превода по банковата ѝ сметка № 60080203.

При тези фактически данни, контролният орган при СУСО – НОИ е издал оспорените задължителни предписания, с които на основание чл. 108, ал.1, т.3 от КСО жалбоподателят, в качеството му на осигурител е задължен за следното: 1. в 7-дневен срок от връчване на предписанията да се подадат данните в регистъра на осигурените лица с декларация обр. 1 – код „К” по наредба № Н-8 на МФ от 29.12.2005г. в ТД на НАП по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за лицето В. Х. К. с посочено ЕГН за периода от 01.04.2003 – 12.11.2003г. с осигурителен доход съгласно изплатеното трудово възнаграждение помесечно с два безкасови превода по картовата ѝ сметка. Последното е установено с влязло в сила съдебно решение на СРС от 20.12.2006г. и решение на СГС от 01.10.2008г., с което съдът отхвърля иска по чл. 128 от КТ въз основа на безспорно установени констатации за извършени плащания на трудовото възнаграждение на В. К. за периода от 01.04.2003г. до 12.11.2003г. и 2. в 10 – дневен срок от връчване на предписанията да се издаде нов образец удостоверение за пенсиониране УП-2 за лицето В. Х. К., в което да се отрази коректно осигурителния доход съгласно изплатеното трудово възнаграждение помесечно с два безкасови превода по картовата ѝ сметка за периода от 01.04.2003г. до 12.11.2003г.

Жалбоподателят оспорва така дадените му предписания да коригира осигурителния

доход на В. К. за периода 01.04.2003г. – 12.11.2003, като твърди, че представените от дружеството данни в персоналния регистър на осигурените лица съответстват на изплатеното частично възнаграждение на К. и че постъпилите по картовата ѝ сметка суми от два безкасови превода нямат характер на трудово възнаграждение, поради което не участват при формирането на осигурителния ѝ доход. В тази връзка застъпва становище, че сила на пресъдено нещо между страните по трудовоправния спор има само диспозитива на решението, не и мотивите, въз основа на които се отхвърля исковата претенция за плащане на трудово възнаграждение поради изплащането му.

В хода на настоящото съдебно производство страните не спорят, че през процесния период между [фирма] и В. Х. К. е съществувало валидно трудово правоотношение възникнало въз основа на сключен трудов договор – до 13.11.2003г., когато е прекратено. Това се потвърждава и от представените по делото препис от трудов договор № 2955/01.10.1997г. и справка от регистъра на трудовите договори от 27.09.2010г.

Страните не спорят и по размера на основното месечно трудово възнаграждение на В. К. за процесния период – 200 лева. Това възнаграждение е отразено като основа заплата към момента на прекратяване на трудовия договор 13.11.2003г. в регистъра на трудовите договори съгласно приложената справка. Наред с това, в приложения по делото препис от искова молба, с която по гр.д. № 1915/2004г. по описа на СРС, 73-ти състав от страна на Б. ЗПДЕА Г. К.” АД – жалбоподател в настоящото производство е предявен насрещен иск против В. Х. К. също се посочва, че от 01.03.2002г. основното ѝ месечно възнаграждение е в размер на 200 лева.

От приложената по делото справка от персоналния регистър на осигурените лица от 27.09.2010г. е видно, че от работодателя и осигурител са подадени следните данни относно осигурителния доход на К.: за м. 04.2003г. – 170 лева при 21 работни дни; за м. 05.2003г. – 170 лева при 20 работни дни; за м. 06.2003г. – 175.22 лева за 21 дни от които 3 дни болничен; за м. 07.2003г. декларирания осигурителен доход е в размер на 206.19 лева за 23 дни, от които 18 болнични; за м.08.2003г., м.09.2003г. и м.10. 2003г. декларираният осигурителен доход е 170 лева месечно при пълен отработен месец; за м.11.2003г. – подадените данни в регистъра са за осигурителен доход от 68.00 лева.

В съдебното производство от страна на жалбоподателя се представят фишове за заплати на името на В. К. за периода м.03.-м.11.2003г., подписани от изпълнителния директор на дружеството. При анализа на тяхното съдържание се установява следното: За м.04.2003г. общо начислената сума за плащане е 171 лева, сумата определена за безкасов превод е 146 лева. Документът е обработен на 29.05.2003г. според отбелязването върху него. Възнаграждението е формирано от сумата на изпл. част ФРЗ 77.48, доплащане на мин. време - 1.00 лев и редовен платен годишен отпуск 7 дни - 92.52 лева. След приспадане на направените удържки на ДОД и лични осигурителни вноски в общ размер на 25 лева, е определена чиста сума за получаване 146 лева.

Съгласно фиша за м.05.2003г. на В. К. е определено възнаграждение от 171 лева, формирано като „изпл. част ФРЗ” и ползвани отпуски. След приспадане на направените удържки от 25 лева е определена сума за безкасов превод от 146 лева. Този документ е обработен на 18.07.2003г.

За м.06.2003г. е определено възнаграждение от 175.22 лева, формирано от „изпл. част ФРЗ”, ползвани отпуски и болничен. След приспадане на удържките от 17.22 лева е определена сума за безкасов превод от 158 лева. Този фиш е обработен на 18.07.2003г. според отбелязването върху него.

За м.07.2003г. в представения от жалбоподателя фиш за възнаграждение на името на В. К. е отразено общо трудово възнаграждение за този период от 206.19 лева, което също включва изпл. част ФРЗ и болничен. След приспадане на удръжките е определена сума за безкасов превод от 202 лева.

За м. 08. м.09. и м.10. 2003г. така представените фишове на името на В. К. отразяват общо възнаграждение от 171 лева месечна сума за безкасов превод от 146 лева. Тези фишове са обработени съответно на 23.09.2003г., 24.10.2003г. и на 27.11.2003г.

За м.11.2003г. жалбоподателят представя фиш от които е видно, че определеното общо възнаграждение на В.К. е 422.50 лева, в което освен част. ФРЗ се включва и обезщетение за неспазено предизвестие /190.80 лева/, обезщетение по чл. 224 от КТ /109.75 лева/ и болничен лист – напуснал /99.46 лева/. След приспадане на направените удръжки за данък и осигурителни вноски е определена сума за безкасов превод 358.00 лева.

Представените от жалбоподателя фишове не съдържат означение за размера на основното трудово възнаграждение на лицето. В графа „заплата (01)” е посочено „0.00”.

С определение в о.с.з. на 29.11.2010г. съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че данните в персоналния регистър на НОИ по отношение на В. К. съответстват на данните, отразени по представените от жалбоподателя фишове за заплати т.е. по отношение на частичното плащане

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва така представените от жалбоподателя фишове за заплати на името на В. К. и прилага други фишове, издадени от същия осигурител, за същия период по отношение на същото лице, но с различно съдържание – лист 36-43 от делото. Преди всичко в тези фишове са издадени при определена заплата от 200 лева, която съответства на основното месечно възнаграждение на К.. От анализа на така представените доказателства е видно следното:

За м. 04.2003г. – начислено възнаграждение - 384.02 лева, като след приспадане на удръжките е определена сума за безкасов превод – 291 лева. Този документ е обработен на 23.05.2003г.

За м.05.2003г. – начислено възнаграждение - 306.48 лева, определена чиста сума за получаване – 240 лева и сума за безкасов превод 262.75 лева /240 лева + 22.75 лева/. Този документ няма дата на обработване.

За м.06.2003г. – начислено възнаграждение – 346.81 лева, чиста сума за получаване – 282, безкасов превод - 331.52 лева /282 + 49.52 лева/. Посочената в документа дата на обработване е 16.07.2003г.;

За м.07.2003г. – начислено възнаграждение 289.72 лева, чиста сума за получаване 280 лева, безкасов превод 294.13 лева /282 + 14.13/. посочената в този фиш дата на обработване е 20.08.2003г.

За м.08.2003г. – начислено възнаграждение 351.03 лева, чиста сума за получаване – 269 лева, безкасов превод – 318.52 лева /269 лева + 49.52 лева/. Този документ е обработен на 18.09.2003г.

За м.09.2003г. – общо начислено възнаграждение 347.80 лева, чиста сума за получаване – 267 лева, определен безкасов превод – 332 лева /267 лева + 65 лева/. Този документ е обработен от системата на 21.10.2003г.

За м.10.2003г. - общо начислено възнаграждение 365.84 лева, чиста сума за получаване – 279 лева, определен безкасов превод – 344 лева /279 лева + 65 лева/. Този документ е

обработен от системата на 21.10.2003г.

За м.11.2003г. – общо начислено възнаграждение 507.85 лева, което включва и обезщетение за неспазено предизвестие, обезщетение по чл. 224 от КТ и болничен от 99.46 лева. След приспадане на удържките от 77.85 лева, е определена чиста сума за получаване 430 лева и безкасов превод – 456 лева /430 лева + 26.00 лева/. Този документ е обработен на 17.12.2003г.

Възнаграждението по тези фишове е формирано от основна заплата, процент за прослужено време 26.78 %, стимул, доплащане, закръгление от мин. време, редовен пл. отпуск, ако е ползван такъв, респективно болничен. Чистата сума за получаване за съответния месец е определена след приспадане на направените удържки за ДОД и лични осигурителни вноски. Към тази сума е прибавена конкретно посочена сума, която формира крайния размер на безкасовия превод по всеки отделен фиш.

Всички фишове са заверени с печат на жалбоподателя и вярно с оригинала.

От представеното от ответника извлечение от 22.07.2004г. по банкова сметка на В. К., клиентски номер № 600802, по дебита на сметка 1711 60000004 и кредита на сметка 1711 60000004 за периода м.03.2003г. – м.07.2004г. изготвено от Р. [населено място] /лист 44 от делото/ се установява, следното:

На **23.05.2003г.** К. е получила сумата от 146 лева, осчетоводяване на заплати на работници и служители и сумата 145 лева осчетоводяване на застраховки от ЗПДЕА Б. Г. К. – **общо 291 лева**, които съответстват на определения безкасов превод **за м.04.2003г.**, съгласно фиш за заплата обработен на същата дата - 23.05.2003г. и представен от ответника по делото.;

На **24.06.2003г.** по сметката на К. са получени две суми – 146 лева без основание и 116.75 лева застраховки на служители и работници. Сборът от така постъпилите плащания е **262 лева** и съответства на сумата на определения безкасов превод в представения от ответника фиш за заплати **за м. 05.2003г.**

На **22.07.2003г.** е получена сума от 158 лева – осчетоводяване на заплати и 173.52 лева осчетоводяване на застраховки. Сборът от тези суми е **331.52 лева** и съвпада със сумата на безкасовия превод, определен във фиша за заплата на В. К. за **м. 06.2003г.**

На **22.08.2003г.** са получени две суми от 92.13 лева – застраховки на работници и служители и 202 лева – заплати на работници и служители. Сборът и от тези суми е **294.13 лева** съответства на сумата на определения безкасов превод за **м. 07.2003г.**

На **24.09.2003г.** е получена сума от 172.52 лева, без посочено основание и сумата от 146.00 лева – заплати на работници и служители или **общо 318.52 лева**, колкото е и определения безкасов превод във фиша, представен от ответника за **м. 08.2003г.**

На **24.10.2003г.** по сметката на В. К. са получени две суми – 146 лева осчетоводяване на заплати и 186 лева осчетоводяване на застраховки или **общо 332 лева**, колкото е и определеният във фиша за **м.09.2003г.**

безкасов превод.

На **24.11.2003г.** са получени две суми без посочено основание – 198 лева и 146.00 лева или общо 344 лева, което съответства на безкасовия превод, определен на К. във фиша за м10.2003г.

На **18.12.2003г.** са получени две плащания – на 358 лева заплати на работници и служители и 98 лева застраховки на работни и служители. Общо получената сума е **456 лева** и съответства на сумата на безкасовия превод, определен във фиш за м. 11.2003г., обработен от действаща при жалбоподателя система TERES на 17.12.2003г.

Жалбоподателят представя и фишове за заплати на В. К. за периода м.01., м.02. и м.03.2003г. – периоди предхождащи процесния и фиш за м.12.2003г., в който е отразено като основание за плащане – болничен на напуснал, фиш за м. 02.2004г., съгласно който се изплаща обезщетение по чл. 222 от КТ.

За установяване на твърденията си, че плащанията по картовата сметка на В. К. са на основание различно от трудово възнаграждение, жалбоподателят представя договор № 03/28.03.2003г. сключен между ДЗИ АД Агенция Т. и Б. Г. К. АД град в качеството му на застраховащ, от който се установява, покритите от застрахователя рискове са смърт от злополука и трайна загуба на работоспособност вследствие злополука – изплаща се процент от застрахователната сума, определен от ЗМК при ДЗИ. Застрахователната сума и обезщетението са указани в предложението, което е неразделна част от договора. Предложението не е представено по делото.

Действието на договора за застраховка е обусловено от плащането на премията и заверяване на сметката на застрахователя. В случая видно от представеното авизо по платежно нареждане от 22.04.2003г. от жалбоподателя с получател ДЗИ АД, Агенция Т., определената застрахователна премия от 45 854 лева е платена на тази дата. На това основание в договора е посочено, че полицата е издадена на 22.04.2003г. Следователно от тази дата е в сила и договора за застраховка.

По делото от ответника се представя служебна бележка изх. № 252/29.06.2005г. издадена от ДЗИ Б. АД, с която се удостоверява, че от ДЗИ банка АД – Клон П. офис Т. по нареждане на Б. ЗПДЕА Г. К. АД са изплатени суми по картовата сметка на В. Х. К. общо 1 181.92 лева, от които за м.04.2003г. – 145 лева; м.05.2003г. – 116.75 лева; м.06.2003г. – 173.52 лева, м. 07.2003г. – 92.13 лева; м. 08.2003г. – 172.52 лева, м. 09.2003г. – 186 лева, м.10.2003г. – 198 лева и м. 11.2003г. – 98 лева.

В хода на съдебното производство въз основа на издадено му съдебно удостоверение, жалбоподателят представя удостоверение /лист 233 от делото/, подписано от управителя на ЗПД ДЗИ АД, от което се установяват изплатени на В. К. суми по договор № 3 от 28.03.2003г. по

групова застраховка „Злополука“ и застраховка „Живот“ за периода м.04.2003г. – м.12.2003г.

При съпоставка с издадената на В. К. служебна бележка се установяват различия в сумите за съответните месеци. Така например за м.04.2003г. в служебната бележка се установява, че на В.К. е изплатена сумата от 145 лева, докато в издаденото по време на съдебното производство удостоверение на застрахователя е посочена сумата от 90 лева.

От приетото по делото заключение на в.л. К. Г. се установява, че при ЗПДЕА Б. Г. К. са съставяни две ведомости за заплати за всеки месец. В първата ведомост е начислено договореното трудово възнаграждение, а във втората – изплатеното трудово възнаграждение. В таблица вещото лице е посочило нетно възнаграждение на К. съгласно трудов договор в общ размер на 2 338 лева, което по месечен размер съвпада с определената чиста сума за получаване във фишовете, представени от административния орган, но не съвпада със сумата на определената в същите тези фишове като безкасов превод и със сумите получени по сметката на В.К.. Така например за м. 05.2003г. вещото лице посочва като нетно възнаграждение сумата от 240 лева и приспадайки сумата от 146 лева като частично плащане приема, че е дължима разлика от 98 лева. В цитираните фишове като сума за превод по банков път /безкасово плащане/ е определена 262.75 лева, която сума е различна от така посоченото нетно трудово възнаграждение, но съвпада с получените по банковата сметка на служителя на 24.06.2003г., когато според вещото лице е датата на частичното плащане.

При разпита в съдебно заседание на 16.05.2011г. в.л. коригира заключението си относно нетното възнаграждение и посочва, че в размера му следва да се включат и сумите за храна за периода м. 03.2003г. – м.11.2003г. В тази връзка обяснява, че във всеки фиш за заплата над сумата за безкасовия превод, без основание е посочена една сума – например за м. 05.2003г. това е сумата от 22.75 лева, която се явява такава за храна и заедно със сумата на нетното трудово възнаграждение от 240 лева определят размера на безкасовия превод, посочен в същия фиш от 262.75 лева. До този извод вещото лице е достигнало след като е направило собствени изчисления и е установило, че определените във фишовете суми, без основание съответстват на отработените дни за месеца. Коригиран по този начин според вещото лице общият размер на трудовото възнаграждение, след частичното плащане става 1 181.92 лева.

Съдът няма основания да се съмнява в компетентността на вещото лице, поради което извършените от него изчисления следва да бъдат кредитирани, тъй като констатациите му кореспондират с получените от К. по банковата й сметка суми за процесния период съгласно представеното банково извлечение.

На останалите въпроси по т.1, т. 2, т..4 и т. 5 експертът не дава конкретни отговори, относими към процесния спор, включително и относно редовността на воденото от жалбоподателя счетоводство. В това отношение е направена констатация, че като цяло е водено редовно, но същевременно са констатирани нередовности при определяне размера на възнаграждението за платен отпуск и т.н.

Проверените записвания по счетоводни сметки – 421 „Персонал” и 503 „сметка в банка в лева” на дружеството - жалбоподател не съдържат аналитична информация по отношение конкретното задължение на работодателя към В. К., поради което в заключението не са дадени конкретни отговори на останалите въпроси.

Съгласно указанията на съда, жалбоподателят представи документите, въз основа на които е работило вещото лице както следва: Годишен финансов отчет на нефинансовите предприятия за 2003г. на [фирма], заверен от регистриран одитор; Оборотна ведомост, Одиторски доклад, Заповед № 8084/30.09.2003 г. на НСИ, Столично управление „СО” за извършване на ревизия; Ревизионен акт за извършена финансова ревизия по приходите и разходите на ДОО, по приходите на НЗОК и ДЗПО с приложени платежни нареждания; Извадка от аналитичен дневник на счетоводна сметка 421 - Персонал - за периода 01.04.2003 г. - 30. 12.2003г.; Извадка от аналитичен дневник на счетоводна сметка 503 „Разплащателна сметка в левове” - за периода 01.04.2003г. - 30.12.2003г.; Извадка от банкови извлечения за извършени плащания от [фирма] на трудови възнаграждения на В. К. за периода м. април 2003г. - декември 2003г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Атакуваните задължителни предписания притежават белезите на индивидуален административен акт и като такъв подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. Те са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 107 от КСО. Според цитираната норма контролните органи на Националния осигурителен институт са овластени от закона да осъществяват контрола по спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване във връзка с дейността, възложена на Националния осигурителен институт. В рамките на осъществяваните контролни функции и съгласно чл. 108, ал.1, т.3 от КСО контролните органи на НОИ разполагат с правомощието да дават задължителни предписания за спазване на разпоредбите по държавното обществено осигуряване и дейността, възложена на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 2, ал.2, изр. 2 от Инструкция № 6/25.06.2009г. за контрола по разходите на ДОО и реализиране административно – наказателна отговорност, в сила от 01.07.2009г., утвърдена от управителя на НОИ и служебно известна на съда, контролни органи са

финансовите ревизори в териториалните поделения на НОИ и длъжностните лица, на които със заповед на управителя на НОИ или директора на ТП на НОИ е възложено извършването на контрола.

В конкретния случай, издателят на оспорения административен акт е „главен финансов ревизор и го е издал въз основа на Заповед № П - 3361/15.12.2009г. на директора на СУСО, с която изрично е определен контролен орган, който да извърши проверката на Б. - ЗПДЕА Г. К." АД.

С оглед на изложеното съдът приема, че оспорените задължителни предписания са издадени от орган, притежаващ материална компетентност по чл. 108, ал.1, т.3 от КСО.

При издаването им е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Възражението в жалбата, поддържано и по съществото на спора от процесуалния представител на жалбоподателя за нищожност на акта поради липса на ясно изразена воля в разпоредителната му част е неоснователно. В разглеждания случай, оспорените задължителни предписания в две отделни точки съдържат разпоредителна част, която е конкретизирана по начин, който позволява на задължения осигурител да ги изпълни. Действително не е посочен конкретния месечен размер на осигурителния доход, който следва да бъде посочен в декларацията обр. 1 с код „К” /корекция/, но в процесния случай това не представлява съществено нарушение на изискванията за форма на акта, тъй като непрепятства съдебния контрол за материална законосъобразност на акта, нито правото на защита на засегнатото лице. Видно от проведената защита както пред горестоящия административен орган, така и в съдебното производство – жалбоподателят определено е разбрал за какъв размер осигурителен доход на В. К. се касае, във връзка с наличието на влезли в сила съдебни актове, с които е отхвърлен искът ѝ за заплащане на трудово възнаграждение до пълния му размер. Следва да се има предвид, че основанието, послужило за отхвърляне на иска с правно основание чл.128 от КТ е едно единствено - дължимото на К. трудово възнаграждение за процесния период е изплатено изцяло от Б. - ЗПДЕА Г. К." АД, чрез два месечни безкасови превода по банковата ѝ сметка.

Ето защо пропускът на контролния орган при СУСО – НОИ да отрази месечния размер на осигурителния доход, за който следва да се подаде корекция, не е съществен до степен да обоснове недействителност, респективно незаконосъобразност на оспорените предписания само на това основание.

При издаването на предписанията и извършването на проверка не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърденията на жалбоподателя за противното са неоснователни. Действително не е извършена подробна проверка на място в счетоводството на

дружеството, включително в неговите разплащателни ведомости. Незавършването на такава проверка би било основание за отмяна на акта, само, ако е довело до неизясняване на всички факти и обстоятелства относно размера на изплатеното трудово възнаграждение на В. К. и размера на осигурителния й доход. В конкретния случай контролният орган е зачел обективните предели на силата на пресъдено нещо по влезлите в сила съдебни актове между страните по трудовото и осигурително правоотношение свързани с изплатения размер на трудовото възнаграждение на В. К., което обуславя и размера на осигурителния доход, за който осигурителят следва да подаде данни в персоналният регистър на осигурените лица и да издаде удостоверение за пенсиониране. Събраните в хода на настоящото съдебно производство нови доказателства, включително извършената от вещното лице проверка в счетоводството на дружеството – осигурител не установяват фактическа обстановка по спора, различна от тази възприета от гражданския съд и от ответника при издаването на оспорените предписания.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице съществени нарушения на административното производство, които да обосноват самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт.

Задължителните предписания съответстват и на материалния закон.

Съгласно чл. 5, ал. 4 от КСО /в приложимата по време редакция за процесния период на 2003г./, осигурителите по смисъла на чл. 5, ал.1 от КСО са длъжни да представят периодично на Националния осигурителен институт данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, здравното осигуряване и допълнителното задължително пенсионно осигуряване, осигурителните плащания и за трудовия стаж поотделно за всеки работник или служител. От 01.01.2006г. съгласно цитираната норма данните се предоставят на НАП /ред. ДВ бр. 105/2005г./.

В конкретния случай жалбоподателят не оспорва качеството си на осигурител спрямо съществувалото между него В. К. трудово правоотношение. На това основание дружеството е подало данните по чл. 5, ал.4 от КСО на НОИ за В. К., като посоченият от него осигурителен доход съответства на частично плащане на трудовото й възнаграждение. С оспорените задължителни предписания осигурителят е задължен да коригира подадените от него данни за същото лице относно размера на осигурителния доход и да издаде удостоверение за пенсиониране обр. УП-2 с размер, съответстващ на установеното със съдебни решения на СРС, че е изплатил напълно трудовото й възнаграждение чрез два месечни безкасови превода. Нормата на чл. 6, ал.2 /в приложимата й редакция от ДВ бр.119/2002/ предвижда, че доходът, върху който се дължат осигурителни вноски включва всички възнаграждения и други

доходи от трудова дейност. Съгласно чл. 6, ал.3 от КСО /ДВ бр. 119/2002/ осигурителните вноски за работниците и служителите се дължат върху получените брутни месечни възнаграждения, но не по-малко от минималния осигурителен доход, предвиден в ал. 2, т. 3 на същата разпоредба и върху не повече от максималния месечен размер на месечния осигурителен доход.

От тълкуването на горните правни норми на приложимия материален закон следва, че осигурителният доход на работниците и служителите – осигурени лица по чл. 4, ал.1, т.1 от КСО за процесния период м.04.2003г. – м.11.2003г. се формира от полученото брутно месечно трудово възнаграждение. В конкретния случай жалбоподателят твърди, че полученото от В. К. трудово възнаграждение е част от определеното й брутно трудово възнаграждение за същия период и че подадените от него данни в регистъра на осигурените лица съответства на така установения осигурителен доход.

Тези доводи на дружеството не намират опора в наличните по делото доказателства, описани по-горе.

Преди всичко въпросът за размера на дължимото и изплатено трудово възнаграждение от [фирма] на В. К. за периода м.04.2003г. – м.11.2003г. е решен с влязло в сила съдебно решение № 211 от 01.10.2008г. на СГС постановено по гр.д. 1817/2007г. с което е отменено решение от 20.12.2006г. на СРС по гр.д. № 1915/2005г. в частта по иска с правно основание чл. 128 КТ и в частта на предявения от ответника – жалбоподател в настоящото производство, насрещен иск за заплащане на сумата от 1 181.92 лева като такава платена без основание. За да отхвърли предявените иски и на двете страни, гражданският съд е приел, че дължимото на В. К. за процесния период е изцяло изплатено помесечно на една и съща дата чрез два безкасови превода по картовата й сметка. Наред с това е прието, че извършените отделни безкасови преводи по банковата сметка на служителя /ищец в гражданското производство и ответник по насрещния иск/ не включват други суми, преведени на друго основание различно от това на дължимото трудово възнаграждение. На това основание е отхвърлен като неоснователен предявеният в гражданското производство насрещен иск от [фирма].

По така формирания предмет на гражданскоправния спор е формирана сила на пресъдено нещо, в чийто обективни предели се включва основаниято и размера на предявените главен и насрещен иск. В тази връзка принципно вярно е застъпеното от процесуалния представител на жалбоподателя становище, че силата на пресъдено нещо се формира от диспозитива на съдебния акт и следва да се разграничава от докозателствената сила на мотивите му /арг. Ж. С. Българско гражданско право, стр. 350/. Но страните по материалното правоотношение, в случая трудовото правоотношение, следва да съобразят поведението си с

последниците от влезлия в сила съдебен акт, който ги обвързва в рамките на обективните предели на силата на пресъдено нещо върху предмета на делото /арг. Ж. С. „Българско гражданско право“ стр. 351/. Въз основа на посоченото разбиране, следва да се приеме, че дружеството – жалбоподател е обвързано от обективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебното решение, с което е разрешен спорът му с В. Х. К. по отношение на това, че не дължи заплащане на трудово възнаграждение, тъй като го е изплатил изцяло и е изпълнил задължението си по чл. 128 от КТ.

Действително силата на пресъдено нещо на посочения съдебен акт обвързва само страните по гражданскоправния спор, в който административният орган по чл. 103, ал.1, т.3 от КСО не участва. Но доколкото осигурително правоотношение е производство от съществуващото трудово правоотношение по отношение на осигурителния доход на работниците и служителите, в случая наличието на влязъл в сила съдебен акт и неговото действие по отношение на работодателя и осигурител следва да бъде зачетено. Иначе казано, след като е установено, че е изпълнил задълженията си по чл. 128 от КТ по отношение дължимото на В. К. трудово възнаграждение изцяло, то работодателят следва да подаде данните в персоналния регистър на осигурените лица относно осигурителния доход за пълния размер на изплатеното трудово възнаграждение и съответно да издаде удостоверение за пенсиониране, в което да отрази същия размер на осигурителния доход.

Не може да бъде възприета тезата на жалбоподателя, че в исковия процес при упражняване на правото си на защита може да се позовава на факта на плащане на трудово възнаграждение изцяло, а в административния процес, след като се е освободил от задължението за плащане с влязъл в сила съдебен акт, може да се позовава на неплащане на възнаграждението. Ако се възприеме тази теза би се стигнало до злоупотреба с права от страна на работодателя, който е и осигурител по отношение на същото осигурено лице.

От друга страна изплащането в пълен размер на brutното трудово възнаграждение, определено във фишовете за заплати, /тези представени от ответника/, издадени от жалбоподателя на В. К., се установява и в хода на настоящото съдебно производство от събраните и описани по-горе писмени доказателства. Представените от жалбоподателя фишове не следва да бъдат кредитирани по отношение на посочения в тях общ размер на възнаграждението, тъй като то е формирано, без да са включени дължимите допълнителни възнаграждения /за прослужено време и др./ както това е направено в другите фишове, на които се позовава ответника. Вещото лице посочва, че последните са документите, които отразяват процесните brutни

трудови възнаграждения.

Преди всичко от представеното извлечение от банковата сметка на К. е видно, че на всяка от датите на плащане на трудовото възнаграждение, определено като частично, е получено още едно плащане, което по размер съответства на разликата до пълния размер на дължимото брутно трудово възнаграждение, посочено като безкасов превод във фиша за съответния месец. Твърдението на ответника, че така получените суми са на друго основание – застраховки по сключен от него застрахователен договор не се доказва в процеса. От извлечението по сметката е видно, че плащането на всяка от допълнителните суми на съответната дата е направено като е отчетено по дебита на същата сметка, по която е отчето и плащането на възнаграждението в частичен размер. Това означава, че платецът и на двете суми е един и същи. Поради това не следва да се кредитира посоченото от него основание за плащане – веднъж като заплати, втори път – като застраховки. Допълнителен аргумент в тази връзка е и обстоятелството, че плащанията са направени на една и съща дата с неголяма разлика във времето и че датите, на които сумите са получени от К., кореспондират с датите, на които във фишовете за заплати е посочено, че документът е обработен от системата TERES. В този смисъл са и констатациите на вещото лице, че заплатите на работниците и служителите се изплащат от жалбоподателя чрез едно общо нареждане, което се подава в банката /Р./, която е и банката на получателя – В.К.. Ето защо съдът приема, че отразените в извлечението от банковата сметка на последната, отразяват и данните за сметката, от която е наредено плащането, респективно дебитираната сметка на платеца. Номера на така посочената „сметка дебит“ на платеца съвпада изцяло с номера на „сметка дебит“, отбелязана в представените от жалбоподателя извлечения от собствената му банкова сметка в Р. – офис Т. относно частичните плащания на трудовото възнаграждение с получател В. К..

От направения анализ на посочените писмени доказателства във връзка със заключението на вещото лице настоящият съдебен състав приема, че извършените плащания за процесния период м.04.2003г. – м.11.2003г. чрез два отделни безкасови превода всеки месец представляват плащания на трудово възнаграждение на В. К.. Следва да се посочи, че установената по административноправния спор фактическа обстановка относно размера и начина на изплащане на възнаграждението по трудовия договор на К. до момента на прекратяването му на 13.11.2003г. изцяло съвпада с тази установена от гражданския съд по приключилия трудовоправен спор и въз основа на която е отхвърлен искът за заплащане на разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение.

Задълженията на осигурителя по чл. 5, ал. 4 от КСО за подаване на

данни в персоналния регистър на осигурените лица и за издаване на удостоверение за пенсиониране на осигурените лица по чл. 4, ал.1, т.1 от КСО /работници и служители/ са производни на възникналото и съществувало трудово правоотношение и като такива са обусловени от неговото съдържание. В тази връзка нормата на чл. 6, ал. 3 от КСО в приложимата и по време редакция обвързва размера на осигурителния доход с размера на полученото брутно трудово възнаграждение. След като по делото се установи, че сумите, посочени като брутно трудово възнаграждение във фишовите за заплати са получени изцяло от работника и служителя, то за осигурителя възниква задължение да коригира подадените от него данни по чл. 5, ал.4 от КСО.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че в настоящото производство не се доказва от страна на жалбоподателя, че общата сума от 1 181.92 лева за целия период м.04.2003г. – м.11.2003г. е изплатена на друго основание, различно от трудово възнаграждение, включително като застрахователно обезщетение. Преди всичко не са налице доказателства, че между страните е съществувало друго правоотношение /по договор или друго/ извън това по сключения трудов договор. Наред с това не се доказва настъпването на застрахователно събитие, по силата на което на К. следва да се изплати сума по сключения от жалбоподателя застрахователен договор. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на ответника. Жалбоподателят не представя по делото общите условия и предложението за сключване на застрахователния договор № 3/03, от които да е видно при какви условия и дали още на следващия ден от влизане в сила на застраховката на 22.04.2003г., се дължи плащане на застрахователни суми за преживяване на определен срок. Представеното в хода на съдебното производство удостоверение от застрахователя е неотносимо към процесните плащания, тъй като посочените като изплатени месечни суми не съвпадат по размер с получените по банковата сметка на К. плащания за същите месеци.

Предвид всичко изложено, съдът намира, че размерът на изплатеното трудово възнаграждение на В. К., който съответства на пълният размер на дължимото ѝ такова, е установен въз основа на събраните по делото доказателства и съответства на дадените задължителни предписания - осигурителният доход на това лице да бъде съобразен с изплатеното трудово възнаграждение чрез два месечни безкасови превода, както и да му бъде издадено удостоверение за пенсиониране въз основа на същия осигурителен доход.

По изложените съображения не се констатира незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт съгласно основанията по чл. 146 от АПК, поради което подадената от [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни искания за присъждане на разноси, такива се следват да ответника. Жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати сумата от 250 лева, от които 100 лева внесен депозит за вещо лице и 150 лева юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С., I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място], представлявано от заместник председателя на Съвета на директорите Е. Д. Д. против Задължителни предписания изх. № 94В-315-1/05.03.2010г. на контролен орган - гл. финансов ревизор при СУСО – НОИ, потвърдени с решение № 138/23.04.2010г. на директора на СУСО – НОИ.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Столично управление „Социално осигуряване” – Национален осигурителен институт, [населено място], [улица] сумата от 250 лева /двеста и петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: